

படைத்துவர் காப்பாற்ற அறியாமோ தமீது சபைவை நாட்டினவா அனாத தாங்கள் ஒங்கி வளரச் செய்ய உதவியாரோ! தம்மவ வணங்கல் எங்குள்ள களாக அனக ஆலயங்கன வழம்பச்சேய்க்குளேனோன்கேரெடுகோப்பார்க்கன. மாலிட்டபுரத்திலேனாற்ற, ஸ்லூரிலேனாற்ற, வண்ணபண்ணையிலேனாற்ற, இப்பாத்தேனால்க்கன அனகமகம் எழும்புக்கின்றன. சந்நகரேநாற் பூணார் ஒவ்வொரு திறச்சியிலும் ஒவ்வொரு சிறுச்சிறுக்கோல்க்குடையத்துவனெண்ணென்ற. காலங்க்கன கோலங்கனகன சன்டாபியிலப்போலே. தேவன என்னசெய்வித்துவருகிறேனப்பதை நீக்கன காணவில்லையா? ஒவ்வொருச்சியில் ஒன்றல்ல ஒன்றாக்கோபுது கோயில்க்கன எழும்புச் செய்யுரும்தான், கட்டியெழுப்புகிறொழுது பாம்பு, மலி, வெணவால், குருவி முதலியவைகள் உண்டாக்கித்தரும். வேலை முடியும்பொழுது ஆருகைய வாகசுதலென்றவருவதெழுமையிலே ஒருகனப்ப பொருகிற கல்லறையெழுமையிலே திற்துவையிர மரம் முட்டி வேலகன நாக்கின்றன—பொருதேரு தலகனவாக்க நாத்தேயுவகின்றன. சகலவற் தங்கன பாகங்கனக கோணவோரட்டும்,

நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டியது கிறிஸ்துநாதர் பாவ்

அப்பொழுதே அவைத் தோலையங்கொள்தும். சத்தியவேதத்தைப் பரப்புகிறதற்காகிய ஏது கோஞ்சுக் குறைவாயிருந்தது அதுவும் முத்தியிப்பாக்கிறது. குருட்டுமையிலும் இலட்சணமான அட்சரங்களை வரட்டும். அப்பொழுது சத்தியவேதத்தின் பிரதிகளையும் பதிப்பிக்கலாம்.

மேலும், எங்கள் நாட்டவர்களின் கோலம் அறிமுகம்? தங்கள் பாடு வேசமென்று காணும்பொழுது வசை சொல்லி ஏசுவைப் வாழ்த்துகின்றனர். எங்கள் மகராசாவைப் பார்த்து வெள்ளக்காரரென்று அவர் மகத்தவங்கு குறைவாக? எங்கள் நாட்டில் மேல் வுருணத்தோராகிய வேதியனப் பாப்பாரென்றால், அவர் பணையாராய் பின்மை நிறைவாரா? பின்னது தக்கன் குமாரனென்றும் ரட்சைசெய்யமா? பாதிரிய, பாதிரிய என்றால், துவர் பணைப் பெய்த்துப்போமா—சரி, ஏழையாயிடு ஏழையுடன் எதிர்க்குது கல்லும் பொல்லும் வேண்டுமோ. ஐம்பதுபேருக்கு வினோதமான ஐம்பதிலுமியிர்பேர்தானே வெகு பேசலாகியவர்கள் பது தின்னென்றோனே. இதற்கு வைசுவமயிகளே இழியாம். சேசுதவராம்? அல்லவோ, அவர்கள் எங்கள் தேவசாமிக்கல்லவா? எங்கள் சினைத்தல்லவா? எங்கள் பெற்றாரல்லவா? உற்றாரல்லவா? காரியங்களைத் தற்கால நிலையாகக் கண்டு அவர்களுக்காகப் புலம்புகிறோம். அவர்களுக்காகக் கலங்குகிறோம். ஒய், ஒய், உங்கள் பலன் ஓர் இமைப்பொழுதியில் வெளித்தேக. உங்கள் தவறால் இவ்வளவு போளியா! உங்கள் இரட்சகர் இன்னும் உங்கள் பக்கமே நிற்பாராயினால்வெறும் ஆயிரம் பேராவும் இரண்டேபேர் பதினாயிரம்பேரையும் மடங்கடிப்பீர்களே. கையிலுல் கட்டெட்டபடாது மணியிலிருந்துருண்ட சித்திராகிய கல்லும் பொன்னும் வெள்ளியும் வெண்கலமும் இரும்புக் களிமண்ணுமான பாரிய சிலவையும் சின்னயின்னமாய் நொறுக்கின்றானால் மடசிலையாகிய இப்போய்க்சிலையாகக் குறித்துப் பேசவேண்டியதென்ன? விழித்துப் பார்க்கிறீர்களா? குண்டாயின் கீழ் வெள்ளம்வந்ததின் பின்னது அவனைக் கட்டப் பார்த்தீரா? என்னெனப் பச்சாடிப் பிறப்பிற்குச் சுவாலிக்கையிலோர் சிவ்வையாகத் தன்னையர் தெளித்தாரகவாவ தனையுமா? கோலங்க் களத்திற்கென்று நியமித்தகட்டட எடுத்து உலகங்க் தன்னைக் கொள்ளுகிறதற்கெல்லாதேன்னத்தக்காரய் உரத்துக் கொழுத்துப் படுத்தாலும் தாடுகெடுக்கப்படுமென்பது சத்தியம். பின்னை போடியுமே வதாவாவதென்ன? கடைசியில் கேட்காதேசர் கோலமில்லையே இல்லாநாமின்தேவவண்போலொத்து தேவகுரென்று சொல்லவாரா! பார்வோனின் மூலமாய்த் தேவ மகிமை விளங்கியவிலேயே நம்பிடத்தகு சம்பவமாயிருக்கும்படி இடைவிடாது பிராந்தியங்களை. இப்படியே, சத்திய கவுடன் துறது மகிமைக்கென்றேற்படுத்தப்படாதவையாயினும் யாவையும் தமக்கெனவே முடிக்கிறார். இவ்விதமே “பாபரன் நம்புவையப் பங்கிவிடுங்க நமக்கு வினோதமாயிருப்பவனென்ன?”

இங்ஙனம், சுடர்காவரசு.

உதயதாரகை.

துமாருயினு காந்தி. மாதம், யசக் தேதி.

புறப்பாணம்—மரணசங்கதி.

வட்டுக்கோட்டையிலிருக்கும் நவசிவாயமென்ப வருஷைய சிறப்பென்பின்ன போளமையார் முன்று டீதேதி மரணமடைந்தார். இங்குப் பின்னயின்வயது ஒன்பது. பெற்றார் ஆஞ்ஞானிகளாய் இருந்தாலுந் சிறப்பென்கிற சிறித்தொடர்பில் விசுவாசியாயிருந்து மரித்தானென நம்ப நியாயமுண்டு. ஐந்தாவதுமுதல் சிறித்தொடர்புக் போதனையை அடைந்தவராய் இருந்தார். ஏழையதில் சேர்க்கையிசியோனார்பாரால் விநாயக்கப்படுக்கிற பெண்பின்னப் பள்ளிகடத்தில் சேர்க்குது படித்தார். பள்ளிகடமில் முகிந்து விட்டுக்கு வந்திருக்கும் நாட்களில் தன் சகோதர சகோதரிகளையுந் தன்பராமான பிறவையுந் கட்டி, அவர்களுடைய வேதவசனம் வாசித்துச் செய்யப்பண்ணுவது பழக்கமுமாயிருந்தது. இவன் தற்போமாயிருந்த நாட்களில் இவரிடம் காணப்பட்ட குணமானது சிறித்தொடர்புக்குச் சாந்திவெதத்தையும் மற்றவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தையும் விளைத்தது. அவரைப் பார்க்கப்பெண்ட சகலரையுந் தனக்காகச் செய்யப்பண்ணும்படி கேட்டுக் கொண்டார். “பிறர் செயப்பண்ணின வேளையில் அதிக தேவவருத்தங்கள் இருக்கும் அவைகளைத் தாண்டிக்கொண்டும் அமைதியுடனேயுந் கூர்மையுடனேயும், பிராந்தவனையுந் கேட்டோர். இதிலுமல்லாமல் தானுஞ்செயப்பண்ணுவார், த

ன் பெற்றிருக்காகவந்து செயப்பண்ணி வந்தமலம் லாமல் அவர்களுந் மோட்ச பத்தவாக்கங்களாய் வரவெண்ணுமென்று விதிப்பினார். ஓர் அம்மோட்சமப்போக விருப்பியுமாயா என்று கேட்டபிறகு, என் பதாவும் மாதாவும் மோட்சத்துக்கு என்னுடனே வருவார்களாகிய மெத்தக் சந்தேகமாய் இருக்குமென்று சொன்னார். சாகிரதற்கு இரண்டோட்குக்குமுன்னே (Mr. Howland) ஐயவர்களிடத்தான் ஞானஸ்வாமியைமைய விருப்பியுமேன் எனக் கேட்டார். நீ ஒரு ஞானஸ்வாமியைமைய விருப்பியுமேன் ஐயம் கேட்டபிறகு நான் கிறிஸ்தவ இனமைய பின்னவாயிருப்பதுமேன் என மறிமறையாய்ச் சொன்னார். அன்று சாயந்தரமே மெரியென்னும்பெயர் குட்பட்டிருந் ஞானஸ்வாமியை அடைந்தார். ஐயமார் கட்டம்மத்துபின் செயப்பண்ணினார். செயத்திய முற்படிப்பில் கிறிஸ்தவ இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்கப்படி பட்டப்பாடுகளைச் சொல்லி அப்பாடுகளின் நியதித்தர் தன் பாவங்களை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக் கர்த்தருமைய செயத்தைச் சொல்லி முடித்தார். சாகிரதற்குக் கற்றுமுன்பு தாதகத் தன்னையப் பார்க்கப்போயிருந்த உபதேசியாவைத் தனக்காகச் செயப்பண்ணும்படி கேட்டுக் கொண்டார். சாகிரதற்பொது பத்தியுள்ளவளாயும் மனச் சந்தேகமென்றுவளாயும் இருந்தார். இப்பின்ன மரித்து மணத்தைப் பார்க்குவார்களா நீதிமான் மரணித்ததைப்போல மரணிக்க ஆசைப்படாக்கில் இருப்பார்கள்.

பேதியியாதி.—ஒருகுறையுந் அனேகரை மடக்கின்ற கொள்கையோடுவன்னும் பேதலியாயிருந்துப் பணைத்துப் பற்பல பகுதிகளிலுமுண்டாகி அனேகரை அழியு செய்தருகின்றதிலும் பிரதானமாய் வற்றும் புனிதமற்றவர்களுந் இவ்விதமாகித் துடிப்பட்டு இறந்துபோயிருக்கின்ற. அவர்கள் விமரித்தேற்கு ஒளவுத்து சாப்பிடுகிறதில்லைய, சாப்பிடுவாண்டாவெனக்கும் அவர்கள் அதில் நம்பிக்கை வைக்கின்றதில்லைய. எங்கெல்லைய பள்ளிக்கடங்களும் ஞாயிற்றுக்கிழமைய முதலிய தருணங்களில் நாங்கள் வைத்துத் தேவாரவானையுந் இவற்றில் அதிக ஊரங்க் தடையாப்போயிற்று. சனங்கள் இத்தவியாயிடுவனேகூடி உறவாடுப் பழக்கிக்கொள்ளுகின்றவையிடு அச்சுச்சுதில் அமிழ்த்தப்போயிருக்கிறார்கள். நாங்கள் கோடுக்கும் முற்க்கை அவர்கள் நம்பி அதை ஏற்றபிரகாரம் தருணமிற்று சாப்பிடுவார்களாகிய அனேகர் தப்பிப்போவார்களைப்பற்றுகுடியில்லைய.

கொளும்பு.—இவ்விதைத்திவ்வுத் மகாராசாவாயிருந்த லோடாநாதிருடன் என்னபுறம் அவர் சமுதாரமும் போளமாதம் ஏழாந் தேதி காலயில் உப்பலேறி இங்கிலாந்துக்குப் போய்விட்டபடியால், அப்பலேறித்துக் வேடுருநார் வறும்பின்வய், ஆலோசனைச் சச்சுக்குதாரமயிருந்த மெக்காதத் தவரமகாராசாவாக எட்டாந் தேதி நியமிக்கப்பட்டார்.

மோகிச தீவிலிருந்து எங்கள் புதிய மகாராசா இந்த மாசம், ஏ. தேதி கொளும்புக்கு வந்துசேர்ந்தவிலிட்டார்.

ஏசுசேலம்.—ஏசுசேலம் நகரத்தில் அதுவாது சீயோன் நகரயில் யூதர் திரும்புவது தேவாலயங்கட்டுப்படி தருக்கதேசத்து வேவதோடங்க அரசாட்சியாபிடமிருந்து யூதர்கள் தத்துவம்பெற்று ஆய்ம்பின்னணுக்குள்ளாக—அது அழகிலும் அலங்காரத்திலும் சாலோமோனாவே தேவாலயத்துக்குச் சரியவழிப்படியாகக் கட்டுவதே அவர்களுடைய கப்பியிராயம். இதற்கென்று செலவிலும்படி அமெரிக்காவில் மாதத்திற் சேர்த்தபணம், உய்தகாநா. பவுண்டி, சி. சிலிங்கு, அ. பென்சன்.

காலசபாபம்.—இவ்விதைத்திவ்வுக்குத் தென் பகுதியில் வெகு நாடாக மிதமழையுபய்தது. இவ்விடத்திலும் வெளாண்மைக்கெற்ற நற்கால மழையெய்ததிலும் வயல்செளவியும் கோட்டிக்களிலும் அதிகமேளாண்மைவிவையச் சல்வெடப்பிறுத்தேதவாயிருக்கின்றது. இவ்விதமாக நாடுகள் முன்னேருக்களவுத் செழித்திருக்க நாங்கள் கண்டதில்லைய. ஆகிலும் நெல்லுக்கு இன்னும் அதிகம் வெள்ளம் பூசியுடனேவெளியிருந்தது. சக்கிரம் மித மழையெய்த எங்கும் வெள்ளம்பெருகெனென்று காத்திருக்கிறோம்.

பாப்பமுதம்.—இற்றைக்கு ஏறக்குறைய, உள. வருடக்காலமுகப் பாப்பமுதாதுசாரிகள் தங்கள் மத்தத்தைப் பிரயல்யப்படுத்தி நோழிலிலேற்படுத்தித் தாதும், சனங்கள் பிரயயாகிக்கும் பாணையுக்காக அவர்கள் வேதாசுத்ததை மோழியெய்த்து நிறை

வேற்றப் பிரயசப்பட்டு நாடினவர்களாக யாதொன்றிலுமேழிவைத்து இருக்கக் காணவில்லைய. சாதாரண சனங்கள் விளங்கிக்கொள்ளத்தக்க பாணையிலும் எழுதப்படும் வேதாசமமே பாப்பமுதத்திற்குப் பிராணசத்துவாயிருக்கின்றது.

பிரதேச சமாசாரம்.

அத்தேனே நகரயில் பிரெஸ்பிதேரமான கல்லுரிகு மந்திரியாயிருக்கின்றவரைத் தராலோசனைப்பண்ணிக் கொண்டுபோட்டார்கள்.—ஆஸ்திரியருக்குப் புறசியிருக்கும் கோரிட்ட யுத்தக்கள விலக்க இருட்சியாரையுத் சமாதானப்படுத்தும்படி உறுசியர்க்கெடுத்துத் தோடக்கள காரியத்தைச் சரிக்கட்டிக் கொண்டார்கள்.—இந்ததேசம் அனைத்திற்குத் தளத்தென்றார் சிறி சாஸ்லி நோய்ப் என்பவரிடத்திருக்கு சிறி லில்லியம் கோம் என்பவர்க்கு மிக்கப்பட்டார்.—கேல் என்னும் பேரையுடைய உத்திபடி ஒருவன் ஆகாயம்சர்க்கமாய்ச் செல்லும்படி ஒரு கட்டை உண்டபெண்ணிக் குற்றையிலேற்றி அதற்குச் சென்று ஆகாயம்சமனமாய்ப்போய்த் திரும்பவும் பூமிக்கு வந்தான். அவனுக்குத் தவிரசெயும்படி ஏற்பட்டுசிறு சனங்கள் அவன் வந்திருக்கும் இடம் இன்னதென்றையாமல் கையிலேற்றுகயிறென்றப் பறியவிட்டார்கள். அந்நோம் அவன் ஆகாயத்துக் கெகப்பட்டு ஒரு கட்டை தாதுத்துக் மேலே அந்தந்திற்குச் சென்றது கண்ணுக்குத் தெரியவந்தது. பிற்பாடு அவன் தெத்திக் மாரக்கமாய்ப் போடுனென்று தெரியவில்லைய. மற்ற நாள் அவன் கட்டைவெற்றுப் போன திக்கைப் பார்க்கவேனயில் ஒரு மனிதன் விழுந்து இறங்கிவிட்ட கண்ணு அவனைத் தலாம்பரமாய் பார்த்தவேனயில் ஆகாய இரத்தியல் ஏறிப்போன கத்திக்கட்டையென்று தெரியவந்தது.

தென்மாதர்க்குக்கும் உலாந்தாக்காரருக்கும் ஓர் வல் பழம் தீர்ம்பலும் கோரிட்டது.—அதில் இருட்சியாருக்குள்ளும் வெகு இரத்தத்திற்குதல் உண்டாயிற்று.—பிரதிக் பதது வருடத்திற்குள்ளே இல்லோத்தினாரது தேசத்தில் நாற்பது கோவில்கள் கட்டப்பட்டதன்றி ஐம்பது குகமாய் உரோமான்க் கத்தோலிக்க மிசியோனார் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள்.—பிரதிக் அவனின் மாசம் வரைக்கும் பிரதேசங்களில் இருந்து நியுயோர்க்குப் பட்டினத்திற்கு வந்தேறுதடியாய்ப்போனவர்கள், மாத்ருகாவை, துமாசகம், ஆனெட் ஆவனின் மாசம் மாத்ரின் போனவர்கள், உய்தருவிய. சமுத்திரத்திலேபேரமுத்கப் பல்முறையிலுறந்துகொள்க்சுக்கப்பட்ட இரத்ததேசத்தில் வைக்கப்படு. இதற்குமே ஒருவனக்குத் கூண்டிசீரமைமில் செய்யப்பட்டுமுக்கித்து.—உலவல்சு என்னும் பேரையுடைய ஒரு குதலையிருந்தது. அவன் அந்நாற்றுப் பருவ காலங்களில் தன் கோய பிரயாசத்திலுல நாடுவாகையைய புட்ப்பணையு உண்டாக்கி அவங்கார புட்ப்பண்கள் எவையென்றும் அவங்காரமுற்றன எவையென்றும் பகுத்தறிந்து, அந்நாற்புட்ப்பண்களுக்குள் இலட்சணங்கள், தன்மைகள் முறையிலுறரை எடுத்து விபரித்துக்காட்டுகிறார். அமெரிக்கா தேசத்தைச்சேர்த்த உலவிக் கொண்கையென்னும் இராச்சியத்திலே பேதலியைக்குச் சமாதான ஒருவியாதி உண்டபெட்டு இரண்ட் நாட்கள்குள்ளே நூற்றுக்குப்பது பேரைக் கொன்று போட்டது.

நந்தசபை.—அமெரிக்காவின் ஐக்கியதேசத்தில் நந்தசபைக்கு முதலாளிகளிலொருவராயிருந்த நீடுகெனென் விட்டெலென்பவர் ஒரு நாயியிருந்தனம் தாது எழுத்தக்காரியிலுறரை நோக்கி நீ இறைக்கு எனக்கு வேவசெய்துதரவேனென்றென்று கேட்டார். அன்றைத்தினம் நாயிருக்கிலுமையாய் இருந்ததினும் அவன் மாட்டுகொண்டார். ஏழாந் அ அவனை வேவவிலிருந்து தள்ளிப்போட்டார். இவனுடைய மாகாரிய இவனுடைய சம்பவரவைப்பற்றியே பின்னதுவந்தார். சம்பளமும் இல்லமற்றபோயிற்று. ஆகிலும் கோஞ்சுக்கானயிற்றுப் பிற்பாடு, வேடுரு தங்கசபைக்கு ஏறாவணம் போக்கிப்புகையாக ரிசமித்துத் தரவேனென்றென்று சிறி துயோர் மேற்கொல்லப்பட்ட விட்டெலென்பவரிடத்தில் கேட்டபொழுது, அவர், முன்னே தான் தள்ளிவைத்த இவனே அருத்துக்குத்தெனென்னென்றென்று இவனைச்சுக்காரியப்பண்ணலிட்ட அவன் என்னையுள்ளவனென்பதற்கு அந்தோட்டியை மூன்றே அவன் தனக்குச்செய்த காரியத்தை எடுத்துச் சொன்னார். அதேன்னவெனில், “நீங்கள் அவனை பலாம் ஏனெனென்று, ஞாயிற்றுக்கிழமையில் எனக்கு வேவசெய்ய மாட்டுகொன்னென்றுவிட்டான்” என்றார்.

MORNING STAR.

Jaffna, November 14th, 1850.

WEeping COMPASSION.

The Rev. Albert Barnes, in closing a discourse on revivals of religion, uses the following impressive language in illustration of the Divine compassion for the souls of ruined and perishing men:

A heathen monarch once rose up from his throne, and covered himself with sackcloth, and was followed by his court and nobles, and by all the people, in a solemn fast for three days. Who adjudges that the bosom of the king of Nineveh in this was swayed by any improper feeling? Another heathen monarch, at the head of two millions of men, sat down and wept. In a hundred years, said he, all that mighty host will be dead. The vision of Xerxes extended no further. He had no tear to shed over their doom beyond the grave. How different that feeling from the view which excited our Redeemer to weep! His tears fell because he could see beyond the tomb; because he saw the unending career of the never-dying soul; and knew what it was if the soul should be lost. And this multitude that we see in this city; this gay, busy, thoughtless, volatile, unthinking throng that sweep along these streets, or dwell in these palaces, or that crowd these theatres or these assembly rooms, where, oh where, will they be in a hundred years? Dead! all dead. Every eye will have lost its lustre; every frame its vigor; every rose shall have faded from the cheek; the charms of music shall no more entrance the ear; the fingers shall have forgotten the melody of the lute and the organ. Where will they be? In yonder heaven or in yonder hell. Part, alas! how small a part! with ears attuned to sweeter sounds, and with eyes radiant with the vigor of never dying youth. Part, alas! how large a part! in that world, a view of whose unutterable sufferings, drew tears from the eyes of the Son of God! Each man that dares to curse Jehovah on his throne; each victim of intemperance and lust; each wretch on which the eye fastens in the lowest form of humanity, has an immortal nature that shall live beyond the stars, and that shall survive when "the heavens shall be rolled together as a scroll!" The shadowy vale of death will soon be past, and the thoughtless and guilty throngs will be found amid the severe awful scenes of eternal justice! Christian, pray, oh pray for a revival of pure religion in the guilty cities of our land.

TEN RULES FOR PRESERVING HEALTH.—1. Rise early and never sit up late. 2. Wash the body every morning with cold water, by means of a large sponge, or by pouring chaffies of water over the head, and rub it dry with a rough towel. 3. Take exercise regularly every morning before breakfast. 4. Avoid sitting too long at business without rising and moving about a few moments and thus relieving the system. 5. Drink water. 6. Avoid spirits and fermented liquors of every kind. 7. Keep the head cool and sleep in an airy apartment. 8. Eat no more than enough, and let the food be plain. 9. Let your supper be light if you take any. 10. Study to procure a tranquil mind and a cheerful temper.—These are golden rules for health.

CHANGE! CHANGE!—Time is the preacher. Change is the tone he harps on as he hurries along. Change! he shouts as he lays his hand on the mountain peak, and powders it to dust. Change! he thunders as he twists the hale oak up by the roots. Change! as he scatters the thistle-down to the wild. Change! he whispers as he turns the beaver of the young man, and points with a grin to the tottering step of the aged. Change! as he brushes the vermilion from the cheek of beauty; and Change! he grumbles forth as he lays his hand on the shoulder of him of broad chest and iron nerve, and points to the grave! Change! is his last word to his emissaries, when he sends them forth on their rounds to overturn and destroy.

A GLORIOUS CHANGE.—Conversion is the most glorious work of God. The creation of the sun is a very glorious work—when God first rolled him flaming along the sky, scattering out golden blessings on every shore. The change in spring is very wonderful—when God makes the faded grass revive, the dead trees put out green leaves, and the flowers appear on the earth. But far more glorious and wonderful is the conversion of the soul! It is the creation of a sun that is to shine for eternity; it is the spring of the soul that shall know no winter—the planting of a tree that shall bloom with eternal beauty in the paradise of God!—*M. Cheyne.*

THE BEST RECOMMENDATION.—Nicholas Biddle, Esq., late President of the Bank of the U. States, once dismissed a clerk, because the latter refused to write for him on the Sabbath. The young man, with a mother dependent on his exertions, was thus thrown out of employment by what some would call an over-nerve of conscience. But, a few days after, Mr. Biddle being requested to nominate a cashier for another bank, recommended this very individual, and mentioned this incident as proof of his trustworthiness.—"You can trust him," said he, "for he wouldn't work for me on Sunday."

UNITED STATES.

The following extracts from a letter recently received from a gentleman in Washington, U. S. A., presents some views and facts respecting American politics, which will be interesting to our readers.

General Taylor, the President, after a short illness of bilious cholera morbus, assuming a typhoid character, was suddenly called away from earth. It was known throughout the whole land that he was dangerously ill—for the magnetic telegraph carried the tidings everywhere in a moment. Just before mid-night, on the 9th of July—the deep tolling of a bell was heard in the Pennsylvania Avenue. The same mournful sound was heard in other parts of the city, at the same hour of the dead of night. It was the signal that the spirit of our Chief Ruler had passed away to the eternal world.

Next day both houses of Congress met to receive official information of this impressive and solemn event. The aspect of the Senate was said to be peculiarly interesting. A deep and unfeigned emotion was very visible there, as indeed it was all the country over. No one in the Senate spoke with more touching propriety than General Cass, who had been the rival and defeated candidate when General Taylor was elected President.

At noon the Senate proceeded to the Hall of Representatives, and there the Vice President, in the most simple manner, without any attempt at form or ceremony, took the oath which made him the Chief Magistrate of more than twenty millions of people. It was regarded as proper that every thing except the more necessary business of the oath should be dispensed with. The new President retired in silence and soon afterwards sent a message to Congress expressive of deep sympathy with them in the great calamity which had befallen the nation, and requesting them to have proper measures taken to have the funeral fully conducted. He closed the message with an appeal to them for assistance in trying the circumstances of his new situation and with an expression of reliance on God for the gift of requisite strength.

As the afflicted family of General Taylor were, of course, still in the Presidential mansion, Mr. Fillmore made arrangements that they might remain there so long as it was at all convenient to them, which when the proper time came, he requested them to do. He went to Willard's Hotel and remained at first simply as a private gentleman, declining to perform any official act, or, in any manner to assume the privileges of his high office until after the funeral of his predecessor.

Millard Fillmore, who now is the thirteenth President of the United States, was fifty years of age last January. He bears an excellent reputation as a gentleman and statesman and great hopes are entertained that he will act wisely. He is regarded as conservative and moderate in his feelings and character.

General Taylor's cabinet immediately resigned, and Mr. Fillmore accepted the resignations of all, which was a judicious step. He thus starts entirely uncommitted and free from all embarrassment arising from any thing that has hitherto taken place. He sent for Mr. Clay and Mr. Webster, and in conjunction with those two great men, formed the plan of his administration. Mr. Webster is to be at the head of his cabinet as Secretary of State.

Mr. Fillmore is entirely a self-made man. He is the son of a plain farmer now living in New York. He worked for a time in a falling mill, but by great efforts, educated himself and studied law. He soon was sent to Congress where he became so distinguished as to be selected by the Whig party as their candidate for the Vice Presidency. The hand of God has made him President. In person, he is a fine looking man and his manner is altogether that of a polished gentleman, dignified and refined.

Although not esteemed a man of brilliant talent, he is regarded as having very sound principles, great political sagacity and sterling common sense. Of course, we have yet to see whether he will be quite equal to his new and sudden responsibilities, but the hope and belief is that he will be.

There is not much that is new and interesting in the California and New Mexico questions still drag on their weary length, though the tone of all parties is more moderate than it was some months ago. The Nashville convention met and adjourned without doing much either of good or evil. Before they assembled it was rather clear that the great majority in the South would not endure any disunion measures. The chief difficulty now before the nation is the settlement of the boundary line of Texas and New Mexico. Texas claims the province of Santa Fe. She has no right to it but Mr. Polk officially conceded that it was hers. As the whole of New Mexico belongs now to the United States, the contest is between the Republic and Texas. The fiery Texans talk of taking the disputed territory by force. This would, in ordinary times, be only a thing to laugh at, but in the present excited state of the South on the subject of slavery, any collision between Texas and the general government would be a very undesirable event. Texas and all who aided her would have to succumb or be crushed, if it came to a question of force, but this would be a miserable piece of work. It is a bad business to engage in a contest in which victory would be almost as melancholy and painful as even a defeat.

But notwithstanding this new cloud the political horizon is regarded as much more clear and promising, than it was in the winter. Great hopes are entertained from our new President. Indeed his accession to power will probably afford many a good opportunity to change their position. If, as is supposed and hoped, he assumes a more compromising tone than General Taylor did, even though nothing very important be compromised, this will be an excuse for some to relax in their stern demands, and I think that Mr. Webster's appointment is proof that Mr. Fillmore will take this course.

It seems now to be well settled that the whole matter will be arranged by debate and mutual concession, some time or other, unless the Texan difficulty should embroil the affair, and even this would probably not become very serious.

The death of slavery is drawing near and all of the existing agitation is but part of the dying struggle. The North is beginning to see that it ought not to die too rapidly, that more harm than good would result from hasty measures, and the South are beginning to see that they may be far worse off than they otherwise would be, if they refuse moderate concessions from the North.

He that falls in love with himself will have no rivals.

CHOLERA.—We are sorry to say that this terrible scourge continues to prevail in many parts of the Province. It usually continues only a few weeks in one place, but rapidly breaks out in others. Many of the people, especially of the poorer classes, are, almost without warning, called out of time into eternity. They have in most cases, no medicines, and no confidence in them when they can be obtained. The influence of the cholera on missionary operations is disastrous. Our schools and congregations, are, for the time, almost entirely broken up; and though in some cases the people are more disposed to lend a listening ear to the sound of the Gospel, in general, access to them at such seasons is rendered more difficult. Instead of becoming accustomed to this disease, they dread it more and more; and stand, as it were, paralyzed by fear. Many of them might be saved had they confidence in our medicine and would take it seasonably.

MATHEMATICAL.—We have received answers to the mathematical questions proposed in the last Star, but on account of the length of the solutions and the difficulty of putting them in type, we only give in brief their respective answers.

To the question, proposed by W. A., the answer, as given by T. B., of Batticotta Seminary, is the numbers 48, 121, 456, and 792. The answer to Y. P. is 57.5 ounces of silver. This answer is given by C. L. W. K., also of Batticotta.

THE WEATHER.—Our friends in the southern part of the Island have been complaining of unusually heavy rains and unpleasant weather. In this Province the rains have been very seasonable and pleasant. The paddy fields on low grounds, and dry grain on the higher lands, were sown early, and the prospects of a plentiful harvest are very fine. We have never seen the country appear more beautiful. The rice fields, however, now need to be flooded and we may shortly expect heavy rains.

We learn from the Colombo papers that Lord Torington and family sailed for England on the 7th October, on board the Haddington Steamer from Galle. Also that the Hon. C. J. MacCarthy was sworn in as Lieut. Governor on the 8th ultimo.

Sir George Anderson, our new Governor, arrived at Colombo on the 7th inst., per ship Buckinghamshire from the Mauritius. The vessel left that island on the 20th Oct.

SIGNIFICANT FACT.—Although the Jesuits have been engaged in the work of missions among the heathen more than 200 years, not an instance is on record where they have sought to accomplish their work by translating the Scriptures into the language of the people. Popery has no greater enemy than the Bible, in a language that the common people can understand.

REBUILDING OF THE TEMPLE AT JERUSALEM.—It is stated that the Jews have obtained a firman from the Porte, granting them permission to build a Temple on Mount Zion. The projected edifice is to equal Solomon's Temple in magnificence. More than a million of dollars are said to have been collected for this purpose in America alone.

THE MINES OF GREAT BRITAIN.—A late number of the Edinburgh Review contains a very interesting article on this source of national industry. There are employed in the mining operations 193,000 persons, and in the metallic arts and manufactures 142,000. The annual profit is £4,000,000. The yearly produce of copper is 15,000 tons; of lead 50,000 tons; of tin 5,000 tons. The produce of iron is 2,200,000 tons. The produce of coal in 1846 was 37,754,750. In 1837, the annual produce of the mines of Great Britain was valued at £25,000,000; since then it has greatly increased.

HOW TO STOP A MAN PREACHING.—When Whitfield became a popular preacher, it was agitated in the Privy Council, that some method should be used to stop his preaching. Lord Chesterfield being present, turned upon his heel and said, "Make him a Bishop and you will silence him at once."

